„Kes otsib, leiab teda kül,
Sest Jumal elab taewas weel!“

3. Kui teie pesi ehitamud,
Kes kahju eest siis kaitseb neid?
Kui poege teie wäljaaudnud,
Kes saadab, hoiab wäetimaid?
Kes neude hüüdmist ika kuuleb?
Kes köik, mis neile tarwis, annab?
„See, kellel aitamast hea meel,
On Jumal, tema elab weel!“

4. Jah usun, ta on murekandja,
Kui waene loom on häda sees!
Ta on siis toitja, warju-andja,
Kui peale kipub wiletsus.
Ka teile, linnud, näitab armu;
Oh öölge: mis on teie tänu?
„Mis muud, kui waese linnu heäl
Nüüd kiidab: Jumal elab weel!“

---

3. Ime-asi, mis iga pääw näha.

Ei meie wõi küllalt imeks panna, kui palju puid ja rohtusid iga aasta üleskaswab

ja kui mitmet sugu nemad on. Pane weikest põllu- ehk heinamaa nurka tähele, nääd seda ja teist kohe nagu hunnikus ja igaühel ise wiis ja karw! Mõndasamuti meie ei mõista, kuda üürikese ajaga iga paik, olgu maas, olgu müüri ehk katuse peal, kus aga nina täis mulda on, rohtu täis kaswab. Seda näeme alati, aga ei hooli sest suurt, oleme seda näinud maast madalast, see on meie silmal õppind asi, aga on kül wäärt, sest sõna kaks kolm rääkida.

Puudel ja rohtudel on Jumalast loodud, et oma seemet kaswatawad ja laiale külwawad, nagu maal igamees täbele pannud. Aga palju neil seemne iwikesi on, ega igaüks wõi ega taha seda lugeda. Targad, kellel seks enam aega ja himu, nemad on seda teinud ja kui muud ei aidanud, siis panid prilli nina peale ja muid klaasa weel silma ete, mis läbi weike asi suureks, kirp konna sarnatseks — oi, see on hirmus näha! — wäljapaistab. Noh hea kül, need